

РЕШЕНИЕ

№ 1156

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Цветелина Георгиева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **10821** по описа за **2023** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ (ИАМН) срещу съдебно решение № 4223 от 18.09.2023 г. по н.а.х.д. № 6335/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 131 състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № НП-25/09.03.2021 г. на изпълнителния директор на ИАМН, с което на „Многопрофилна болница за продължително лечение и рехабилитация – С.“ (МБПЛР – С.) ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 500 /петстотин/ лв. на основание чл. 221, ал. 2 от Закона за здравето (ЗЗдр) за извършено нарушение на чл. 86, ал. 2, т. 6, вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 ЗЗдр, както и имуществена санкция в размер на 500 /петстотин/ лв. на основание чл. 221, ал. 2 ЗЗдр за извършено нарушение на чл. 86, ал. 1, т. 1, вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 ЗЗдр.

В касационната жалба се навеждат твърдения за неправилност на решението поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на процесуалните правила. Твърди се, че събраните по делото гласни и писмени доказателства безпротиворечиво доказват извършените нарушения по чл. 86, ал. 2, т. 6 и чл. 86, ал. 1, т. 1 ЗЗдр. Оспорва се извода на решаващия съд, че посочените за нарушени разпоредби на чл.

86, ал. 2, т. 6 вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 ЗЗдр касаят прогласени принципи в защита интересите на пациентите и като такива не касаят предписано поведение. В случая е налице прокламирано право /чл. 86, вр. чл. 81 ЗЗдр/, нарушаването на което е скрепено със санкция /чл. 221 ЗЗдр/. Изложени са доводи за наличие на неяснота по отношение на мотивите, довели до отмяна на НП в частта му по т. 2, касаеща нарушението на чл. 86, ал. 1, т. 1, вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 ЗЗдр, а именно дали в тази му част НП е отменено поради бланкетност на нормата или поради незаконосъобразно и неясно описание на нарушението. Позовава се на съдебна практика и се прилага такава. Моли се за отмяна на решението и потвърждаване на НП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът по касация – МБПЛР – С. ЕООД, чрез процесуалния си представител и в писмен отговор оспорва жалбата. Моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Касационният контрол за правилност на решението, осъществяван от административния съд, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Съгласно чл. 220 АПК касационната инстанция възприема установената от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Районният съд е приел за установено, че въз основа на заповед № РД-13-923/18.11.2020 г. на изпълнителния директор на ИАМН била извършена проверка на МБПЛР – С. ЕООД, която започнала по повод подаден сигнал от дъщерята на пациента К. Г. П.. Проверката била извършена чрез преглед на изискани от лечебното заведение и представени документи.

От проверката било установено, че на 17.09.2020 г. в отделение по „Физикална и рехабилитационна медицина“ на МБПЛР „Сердика“ ЕООД бил хоспитализиран пациентът К. Г. П. с ИЗ № 1739/17.09.2020 г., насочваща диагноза: „Инсулт, неуточен като кръвоизлив или инфаркт“ по клинична пътека № 262 „Физикална терапия и рехабилитация на болести на централната нервна система“.

В деня на хоспитализацията – 17.09.2020 г., бил подписан договор за предоставяне на услуги, незаплатени от НЗОК, между представляващ лечебното заведение, пациентът и дъщеря му – Г. П., по силата на който на лечебното заведение следвало да се заплати сумата от 1769 лв. за 20-дневен престой. Посочената стойност и период съответстват на Пакет 2 Интензивен + КП 262 съгласно приложения ценоразпис. Наред с това, на пациента, в момента на неговия прием и в съответствие със заповед № 14/15.09.2020 г.

на ръководителя на лечебното заведение, е извършено изследване за носителство на COVID – 19 на стойност 50 лева.

Сумата от 1819 лева е заплатена в деня на хоспитализацията, като за целта била издадена фактура № 6041/17.09.2020 г. с приложен към същата фискален бон за плащане в брой.

Малко по-късно на същата дата – 17.09.2020 г., пациентът починал, като на 26.11.2020 г., преизчислена сума, съответно намалена с времето на престой, е била възстановена от лечебното заведение, по банков път на близките на пациента.

Проверката на контролните органи завършила с констатации за допуснати от болничното заведение нарушения, обективирани в констативен протокол за извършена проверка № КП-13-16/11.01.2021 г.

На 08.02.2021 г., въз основа на констатациите от извършената проверка, бил съставен АУАН № А-11/08.02.2021 г., с който срещу МБПЛР – С. ЕООД било повдигнато обвинение за това, че при хоспитализацията лечебното заведение е изискала и получило без правно основание сумата от 1769 лв. за предоставена пакетна услуга, с което е нарушен принципът за зачитане правата на пациента, определено като нарушение на чл. 86, ал. 2, т. 6, вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 ЗЗдр, както и за това, че лечебното заведение е получило без основание сумата от 50 лв. от пациента, с което е нарушило икономическите права на същия, определено като нарушение на чл. 86, ал. 1, т. 1, вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 ЗЗдр. Актът е връчен на законния представител на дружеството в деня на съставянето му.

На основание съставения АУАН, изпълнителният директор на ИАМН издал процесното НП, с което на МБПЛР – С. ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 500 /петстотин/ лв. на основание чл. 221, ал. 2 от Закона за здравето (ЗЗдр) за извършено нарушение на чл. 86, ал. 2, т. 6, вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 ЗЗдр, както и имуществена санкция в размер на 500 /петстотин/ лв. на основание чл. 221, ал. 2 ЗЗдр за извършено нарушение на чл. 86, ал. 1, т. 1, вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 ЗЗдр.

СРС е мотивирал отмяна на оспореното НП с допуснати в хода на процеса съществени процесуални нарушения на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, както следва: по пункт I – неясно и непълно описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено то, липса на съответствие между формулираното изпълнително деяние, свързано с получаване на плащане без правно основание и сочената като нарушена правна разпоредба на чл. 86, ал. 2, т. 6 ЗЗдр, която засяга правото на информация, както и неточна правна квалификация, регламентираща конкретно правило за поведение; по пункт II – неточна правна квалификация, довела до накърняване правото на защита на лечебното заведение.

Установява се, че н.а.х.д. № 6335/2023 г. по описа на СРС, НО, 131 състав, е образувано на основание решение № 2728/21.04.2023 г., постановено по к.н.а.х.д. № 1724/2023 г. по описа на АССГ, XXVIII касационен състав, с което е отменено решение без номер от 11.12.2022 г. по н.а.х.д. № 5780/2021 г. по описа на СРС, НО, 18 състав и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на същия съд. На основание чл. 224 АПК от касационната инстанция са дадени указания по тълкуването и прилагането на закона при по-нататъшното разглеждане на делото, в т.ч. да изложи в мотивите на решението фактическата обстановка, която приема за безспорно установена и на която основава правните си изводи относно административнонаказателната отговорност на санкционираното лице.

В изпълнение на указанията, дадени с решение № 2728/21.04.2023 г. на АССГ, по

н.а.х.д. № 6335/2023 г. СРС е изложил фактическа обстановка, приета за установена въз основа на приобщените по реда на чл. 283 НПК писмени доказателства (АУАН № А-11/08.02.2021 г., НП № НП-25/09.03.2021 г.; жалба рег. № 96-00-706/17.11.2020 г. по описа на ИАМН, договор за предоставяне на услуги, незаплатени от НЗОК, от 17.09.2020 г., заповед № РД-13-923/18.11.2020 г., констативен протокол за извършена проверка № КП-13-16/11.01.2021 г., заповед № А-09/11.02.2020 г. на директора на МБПЛР „Сердика“ ЕООД и приложения към същата, заповед № А-21/15.08.2020 г. на директора на МБПЛР „Сердика“ ЕООД и приложения към същата, заповед № 14/15.09.2020 г. на директора на МБПЛР „Сердика“ ЕООД, фактура № 6041/17.09.2020 г. и приложен към същата фискален бон, договор № 22-5148/25.02.2020 г. за оказване на болнична помощ по клинични пътеки и извършване на амбулаторни процедури с НЗОК и приложения към същия, заповед № РД-01-153/06.11.2020 г. и заповед № РД-01-21/04.02.2021 г. на изпълнителния директор на ИАМН и приложения към същите, копие на преводно нареждане от 26.11.2020 г., както и останалите документи, приложени по делото.

В хода на настоящото касационно производство не са представени нови доказателства.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. Съдът изцяло споделя направените от СРС правни изводи, поради което не следва да ги повтаря.

Абсолютно задължително е и в АУАН, и в НП административното нарушение, за което е санкционирано лицето, да бъде описано точно, прецизно и ясно и да съдържа всички обективни и субективни признаци на посочената като нарушена норма от съответния нормативен акт. Следва да съществува и правно единство между текстовото и цифровото описание на нарушението в акта и в НП.

Настоящият съдебен състав напълно споделя изводите на въззивния съд за допуснати съществени процесуални нарушения. Процесното наказателно постановление не съдържа задължителен законоустановен реквизит и в този смисъл не отговаря на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като в него липсва описание на нарушението и обстоятелства при които е извършено. Не е изпълнено и изискването за прецизно правно квалифициране на същото. Описаното в обстоятелствената част не изпълва състав на нарушение, още повече че нито чл. 86, ал. 2, т. 6, вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 ЗЗдр, нито 86, ал. 1, т. 1, вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 ЗЗдр от с.з. съдържат правило за поведение или забрана, която е нарушена. Тези норми представляват правни принципи, същите не включват задължения за лечебните заведения, следователно не могат да бъдат нарушени поради своето естество и не могат да породят административнонаказателна отговорност сами по себе си. Дадената правна квалификация на деянията, за които дружеството е санкционирано, е непълна. Нарушаването на принципите, визирани в цитираните разпоредби, следва да бъде обвързано с посочване на конкретна правна норма, установяваща задължение на лечебното заведение. Под цитираните правни норми не може да бъде подведено поведението на юридическото лице, още по-малко същото трябва да се квалифицира като нарушението им. Нормите на чл. 86, ал. 2, т. 6, вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 ЗЗдр, и чл. 86, ал. 1, т. 1, вр. чл. 81, ал. 2, т. 4 ЗЗдр единствено уреждат правата на пациента, но не съдържат състав на задължение на проверяваното юридическо лице /лечебно заведение/, които да се приемат за неизпълнени, поради което и съдът счита, че са допуснати в хода на

административно наказателното производство съществени процесуални нарушения - липса на описание на обективните признаци от състава на нарушението съгласно чл.42, т.4 и т.5 ЗАНН. Посочените за нарушени разпоредби не определят задължение за лечебното заведение. Тази неточност е пренесена и в издаденото наказателно постановление, с което не са изпълнени императивните изисквания на чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН. В този смисъл нормата на чл. 57 от ЗАНН е императивна, тъй като осигурява правото на защита на привлеченото към административно - наказателна отговорност лице, в чието съдържание се включва правото му да разбере конкретното нарушение, което се твърди, че е извършено и адекватно да организира защитата си. Така допуснатото административно нарушение не би могло да бъде коригирано, тъй като не е от категорията на тези, които могат да бъдат преодолявани по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН именно поради обстоятелството, че е довело до ограничаване правата на жалбоподателя в административнонаказателното производство

Съгласно чл. 86, ал. 2, т. 6 ЗЗдр, при хоспитализация пациентът има право да получи информация за цената на всяка една медицинска услуга, манипулация, лечение и лекарствените продукти в извънболничната и болничната помощ. Разпоредбата на чл. 81, ал. 2, т. 4 ЗЗдр предвижда, че правото на достъпна медицинска помощ се осъществява при прилагане на принципа на зачитане правата на пациента.

По делото е установено, че лечебното заведение има утвърден със заповед на управителя № А-21/15.08.2020 г. ценоразпис на пакети. В утвърдения ценоразпис е предвиден Пакет 2 Интензивен + КП 262, който за период от 20 дни е определен в размер на 1769 лв.

За пълнота, в деня на постъпване на пациента е подписан договор за предоставяне на услуги, незаплащани от НЗОК, между лечебното заведение, пациента и от дъщеря му, в качеството ѝ на поръчител, с който формално и двамата са изразили информирано съгласие да ползват, при условията на договора, предоставяните срещу заплащане медицински услуги от лечебното заведение. В този аспект, не може да се твърди, че лечебното заведение е получило без правно основание договорената сума, посочена като цена на сключения договор. Няма спор и относно факта на плащане на договорената сума – в деня на постъпване на лечение на пациента – на 17.09.2020 г., когато е издадена и фактурата, удостоверяваща основанието за плащане. Съгласно т. 2.2 (1) от приложения към административната преписка препис от сключения договор, в случай на смърт на пациента преди третия ден от влизане в сила на договора, вследствие на което договорът бъде прекратен, при направено писмено искане от поръчителя, цената се преизчислява на база едnodневен престой на стойност 220 лева и разликата се възстановява на пациента/поръчителя по банков път до 40 дни от прекратяването на договора. На това основание преизчислената сума в размер на 1549.00 лв. е възстановена на 26.11.2020 г. по банков път по сметка на дъщерята на пациента – Л. П.. Предвид изложеното, в конкретния казус не може да се твърди, че лечебното заведение е получило без правно основание сумата от 1769 лв., посочена като цена на сключения договор за предоставяне на услуги, незаплащани от НЗОК.

На следващо място, съгласно чл. 86, ал. 1, т. 1 ЗЗдр., като пациент всеки има право на зачитане на гражданските, политическите, икономическите, социалните, културните и религиозните му права. Разпоредбата на чл. 81, ал. 2, т. 4 от същия закон, както бе посочено по-горе, гласи, че правото на достъпна медицинска помощ се осъществява при прилагане на принципа на зачитане правата на пациента. Касаторът не твърди

тази разпоредба да съдържа конкретно правило за поведение, неизпълнението и/или нарушението на което подлежи на санкция, налагана по административен ред. Касационната инстанция споделя аргументите, изложени в мотивите на обжалваното решение, че цитираната бланкетна норма не дава възможност да се разбере с какво конкретно са били нарушени правата на пациента П., доколкото не е конкретизирано неправомерно действие и/или бездействие на служител от болничното заведение.

Изложеното дава основание на касационната инстанция да приеме за законосъобразен и съответен на установените фактически обстоятелства изводът на въззивния съд, че посочените като нарушени общи норми не съдържат конкретни правила за поведение или забрани, които не са били изпълнени или са нарушени от представители на лечебното заведение, с което да са засегнали икономическите права на пациента. Спазването на формалните изисквания, визирани в нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, при съставяне на АУАН и издаване на НП е гаранция за ефективно упражняване на правото на защита на санкционираното лице и обезпечава надлежното упражняване на съдебния контрол в административнонаказателното производство при проверка на фактическите обстоятелства, установяващи елементите от състава на конкретното административно нарушение и относимата санкционна норма, приложена от административнонаказващия орган. Законосъобразно е становището на въззивния съд, че констатираното процесуално нарушение е от категорията на съществените и представлява самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление, доколкото е рефлектирало негативно върху правото на защита на санкционираното лечебно заведение.

Предвид гореизложеното, в рамките на дължимата по силата на чл. 218 АПК проверка, настоящата съдебна инстанция не констатира наличието на визираните в чл. 348, ал. 1 НПК касационни основания, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Относно разноските: При този изход на спора на касатора не се дължи юриск. възнаграждение. На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 143, ал. 1 АПК и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, на същия се дължат разноски за адвокатско възнаграждение. Касаторът е направил възражение за прекомерност на заплатения адв. хонорар, което съдът намира за основателно, предвид че делото не се отличава с фактическа и правна сложност в сравнение с другите дела от този вид, проведено е едно открито съд. заседание. Приложим в случая е чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, касаеща определяне възнаграждение по административнонаказателни дела /а не сочените в договора за правна защита и съдействие чл. 8 и 9 касаещи възнаграждения по административни и граждански дела/ според който възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2 върху стойността на *всяка* наложена глоба, санкция и/или обезщетение във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения и възлиза общо на 800 лв. Претендирания адв хонорар в размер на 1600 лв., следва да се редуцира до 800 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение № 4223 от 18.09.2023 г. по описа на СРС, НО, 131 състав.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Медицински надзор“ да заплати на „Многопрофилна болница за продължително лечение и рехабилитация – Сердика“ ЕООД сумата от 800 лв. адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: